

Còmic Xavier Roca

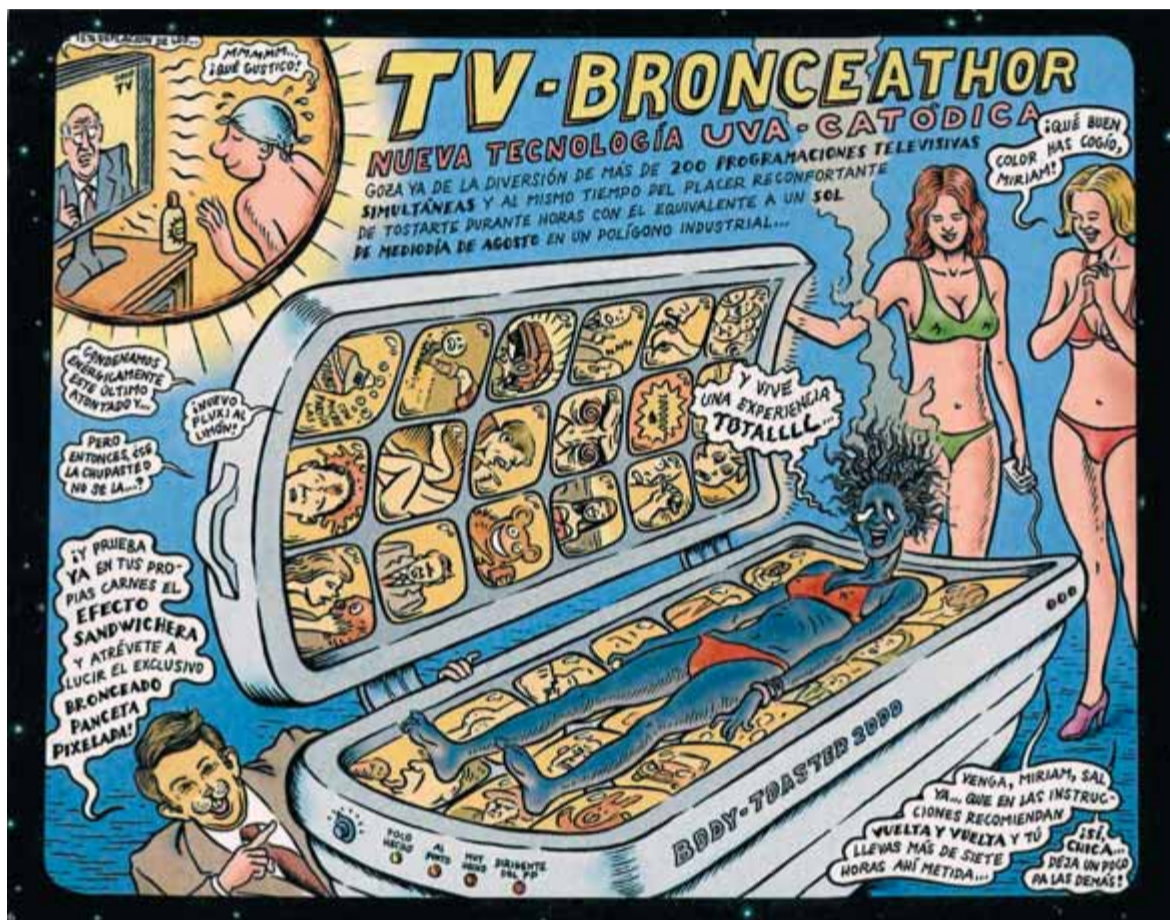
El malson de la civilització

Miguel Brieva (1974) és una rara avis dins el panorama de l'humor gràfic que es practica a l'Estat. El seu discurs és eminentment polític i ideològic, tot i que evita la caricatura d'urgència i l'acudit d'actualitat en favor de la càrrega de profunditat d'abast més durador, de manera que els seus llibres –fins i tot tractant-se de recopilacions de pàgines aparegudes en diversos mitjans– conserven una compacta coherència de fons i forma. Pel que fa al seu estil gràfic, el pinzell de Brieva descarta el registre costumista ibèric i es nodreix fonamentalment dels mestres de l'*underground* nord-americà, particularment de Charles Burns.

Nombrós material inèdit

Creador de les revistes *Dinero* i *Propuestas para no hacer*, Brieva acaba de publicar la segona entrega de la sèrie iniciada amb *El otro mundo*, *Memorias de la Tierra*, on suma nombrós material inèdit amb vinyetes publicades als suplementes *Tierra* i *Revista de Agosto* del diari *El País* i a la revista *El Jueves*. El fil conductor de les sarcàstiques il·lustracions és, majoritàriament, la denúncia de les destrosses que el ritme de la societat occidental imposa a la sostenibilitat del planeta, tot i que el dibuixant i guionista també apunta d'altres dels flagells que –segons ell– s'autoinfligeix l'espècie humana.

Memorias de la Tierra es compon de pàgines amb una o dues il·lustracions o bé amb historietes autoconclusives, caracte-

Memorias de la Tierra

Autor: Miguel Brieva
Editorial: Mondadori
Barcelona, 2012
Pàgines: 176
Preu: 20,90 euros

ritzades per l'atapeïda densitat del seu text i pel nivell de barroc detallisme del seu dibuix. I, sobretot, per l'absurd, surrealista sentit de l'humor de què fa gala l'autor i pel còctel de referències gràfiques a la cultura pop que Brieva serveix generosament, a partir de certa fascinació per una determinada Amèrica ingènua i *vintage*.

La ciència-ficció dels anys cinquanta, les pel·lícules de sèrie B, la literatura *pulp*, el llenguatge publicitari, els reportatges divulgatius o els superherois són algunes de les cites i referències que alimenten el discurs de Brieva, posseïdor d'un realisme estètic que multiplica el contrast amb l'enfollit onirisme de la seva imaginació. El tu-

risme massificat, la burocràcia, el capitalisme, l'energia nuclear, el consumisme, la religió, la televisió, la política, l'educació, el futbol o l'exèrcit són alguns dels assumptes que Brieva passa per la seva mirada grotesca i distorsionadora, amb la intenció de colpejar-nos amb l'esperpèntic reflex de la nostra pròpia estupidesa. *

Juvenil Andreu Sotorra

Noia salva noi

La noia del llac
Autora: Steph Bowe
Traducció: Armand Carabén
Editorial: La Galera
Barcelona, 2011
Pàgines: 192
Preu: 15,95 euros

La primera novel·la sempre és rebuda amb expectació. I si l'autora l'ha escrita als 16 anys, encara més. *La noia del llac* –en anglès, *Girl saves boy*, però a les editorials d'aquí els deu haver semblat massa evident i poc *fantasy*– no és ni una novel·la que pretén ser per a lectors joves ni tampoc una novel·la que es pugui titllar de romàntica, en el sentit de rosa, simplement perquè la contracoberta la situï entre l'amor i amistat.

Steph Bowe (Victoria, Austràlia, 1994) ha estat una autora valenta. Li hauria estat més fàcil, segurament, a l'abada de l'adolescència, d'optar per un clònic sobrenatural dels que

devia haver llegit durant l'etapa de formació. En canvi, no només agafa un tema realista sinó que penetra en alguns aspectes que toquen més sensiblement els sentiments dels lectors.

Els personatges de *La noia del llac* no ho tenen gens fàcil. Ella, Jewel, arrossega el sentiment de culpabilitat d'haver vist morir el seu germà petit, ofegat arran d'un mal cop mentre jugava amb ella. Ell, Sacha, sap que té els mesos comptats perquè li han diagnosticat leucèmia. Hi ha també conflictes de relació entre els grans: la mare de Jewel té depressions i porta una vida que no li ha permès educar la filla, els pares

estran separats i fa més de deu anys que Jewel no ha parlat amb el seu pare... I ell, Sacha, a més de la malaltia terminal, ha viscut la mort de la mare i ha de superar la nova relació homosexual del pare amb un col·lega de l'institut, i per això decideix que s'ha de llançar al llac. Però ella, Jewel, hi serà per atzar i, així com no ho va poder fer amb el germà petit, el salvarà del suïcidi.

Tot això, que sembla que desveli la trama, per part meua, deshonestament, no és sinó la sinopsi d'un planteig que va creixent i aprofundint en la relació entre Sacha i Jewel, que alternen cadascun dels capítols, i també en la reflexió al voltant de les

situacions que han d'assumir, joves amb ganes de viure, d'estimar i de creure que el món es pot capgirar com un colador o que els que l'habituen són gnoms de jardí (em callo la sorpresa del relat).

Hi ha, doncs, un grau de maduresa literària en l'autora que l'allunya de la carrincloneria que pul·lula tan sovint entre autors molt més veterans quan toquen qüestions delicades com les que planen en *La noia del llac*. Una *opera prima* que pot ser el pòrtic d'una obra de maduresa, sempre que l'autora no es vegi pressionada per la precoç sortida que ha tingut aquesta novel·la, amb algunes traduccions a altres llengües. *